

ריח חריף מאד נודף מהצעת החוק החדשה

ריח מסויים

את גבול המדינה כחוק. מאז דומה הגבול למסטיק. הוא גמיש מאד. שמואל תמיר הוא האיש שהמציא את הסיסמה „שטח משוחרר לא יוחזר“. או האשים את מנחם בגין בוותרנות. כמיעט בתבוסתנות.

אם כן, איזו מיפלגה תהיה בלתי-חוקית? זו שתסיף ל„פשרה טריטוריאלית“? זו שתדגול בתוכנית-אלון? זו שתקבע כי יש לסגת לגבולות ה-4 ביוני? ואולי זו המוכנה לחזור לגבולות החלוקה? ובעצם, אם מותר למיפלגה א' להסיף לסיפוח שטחים בסיני, בגולן ובעבר-הירדן — מדוע יהיה אסור למיפלגה ב' להסיף להוצאת הגליל מתחום המדינה? ברור כי יש כאן מירשם לאיסור כל מיפי' גנה שאינה דבקה בעקרונות ארצי-ישראל השלמה, וכורדאי אמצעי לטיהור הכנסת מן הטרדנים המטיפים להחזרת כל השטחים הכבושים תמורת שדום מלא.

כי מיפגגות בעלות דיעות מסוימות לא תיי רשמנה כחוק, ובמידה לא תוכלנה להשתתף בבחירות.

הצעה בזאת פסולה מעיקרה ומעצם מהותה. היא מהווה פשע כלפי הדמוקרטיה, בלי כל קשר למהות הדיעות האסורות.

אך מעניין, כמד זאת, איך מגדיר שרי המישפטים של התנועה הדמוקרטית לשיי' ניו את הרעיונות הפסולות.

האם הוא אומר, למשל: לא תירשם מיפלגה המטיפה לרצח-עם, לגיוענות אלימה, למילחמה תוקפנית? הרפובליקה הפדרלית הגרמנית, שחוקקה את חוקתה

לשמואל תמיר התעורר מחלומי-בהקיץ, שנמשך חצי שנה.

במשך שישה חודשים אלה היה עסוק בעצם הרגשת-האויש שהנה סופיסטוף, אחרי עמל ונפי' תודים וטכסיסים ופידולגים אינ-ספור, הגיע לכסא שר.

הוא לא יום שום חקיקה גדולה. הוא לא העלה שום פילוסופיה מישפטית מרשימה.

הוא דאג לסידורי הדלתות בלישכתו. כדי שלא כל ארצי-פרחי (כגון הפקידים הבכירים של משרדו) יוכלו להיכנס אליו סתם-ככה. הוא הבטיח את מעמדה ותנאי-עבודתה המפליגים של ראש-לישכתו הנאמנה. הוא נהנה מעצמו.

עכשיו, סופיסטוף, הוא נעזר והגיש את מעשה-החקיקה הגדול הראשון שלו.

ותבל. כי ריח חריף של פאשיזם נודף ממנו.

המישג „שרמות“ יכול להיות מדויק, אם קובעים בחוק מהו הגבול. אך מה זה „ביטחון“?

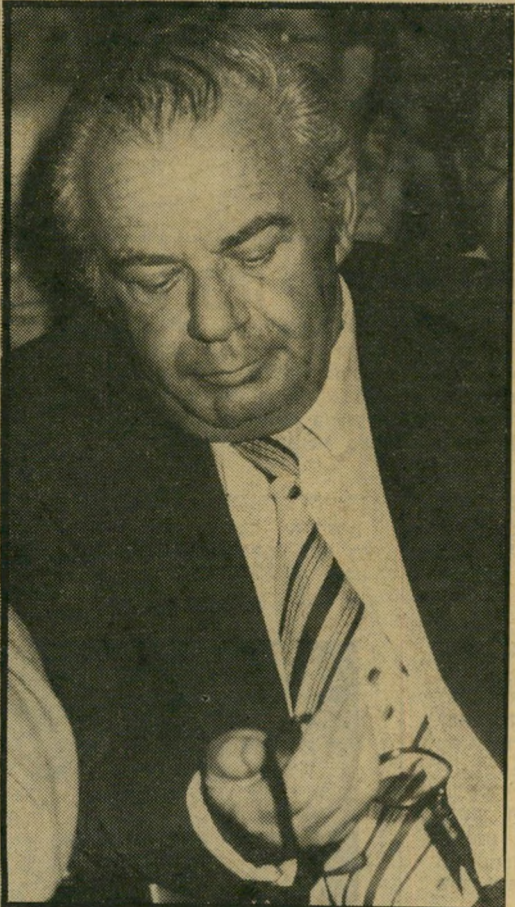
מי שולל את ביטחון ישראל, ועל כן ראוי שיגורש מן הכנסת?

ברור שמי שמוכן להסכים להקמת מדינה פדסטינית („מדינה עראפאית“) שולל את בי' טחון המדינה. הרי ראש ממשלתו שר שמואל תמיר אמר זאת בעצמו.

ברור גם כי מי שמצדד בבירית-המועצות, הוא אויב הביטחון. גם מבחינה זו הולך ומתברר הדימיון בין שמואל תמיר ושמואל פלאטו-שרון.

ההתנחלויות הן כולן ביטחוניות. אריק שרון אמר זאת בפירוש. משמע, מיפלגה המתנגדת להתנחלויות שור' ללת אוטומטית גם את הביטחון. החוצה.

מי יקבע? שמואל תמיר יקבע. הוא, והשופי' טים שהוא ימנה כמשך הזמן, או הכנסת שמיני' תה איש כמוהו כשרי-המישפטים, או הממשלה. ואיזי „התנועה לשדום בטוח“.

פי התפיסה הדמוקרטית-לשינוי של שמואל תמיר, לא תורשה להשתתף בבחירות מיפלגה השוללת את „קיום המדינה“.

שוללת — כיצד? האם תיאסר רק מיפגגה שתכריז כסעיף במצעיה-הבחירות שזה כי „מדי' נת ישראל תושמד“, או שהכוונה להסג את המדינה יכודה להשתמע מתוכניתה?

אם אריק שרון ועזר וייצמן, למשל, הציעו בשעתו לשאת-יולתת עם אש"ף, שלא ביטל עדיין רשמית את האמנה הפלסטינית — האם אסור להם להשתתף בבחירות? אם תקום מחר מיפלגה אנארכיסטית שתדגול בביטול כל המדינות בעולם, או מיפלגה שתחזור להקמת ממשלה כל-עולמית, או רשימה של נטורי-קרתא — האם יהיה אסור לה להשתתף בתהליך הדמוקרטי של הבחירות? כל מיפלגה אומרת על יריבתה שהיא מסכנת את קיום המדינה. אני, למשל, משוכנע כי הממשלה שמר תמיר נמנה עם חבריה מביאה לחרובן-בית-שלישי.

באמצעות סעיף כזה, יכול כל רוב לסלק מן הכנסת הבאה כל מיעוט שלא ימצא חן בעיניו. זוהי הדרך אל הפוליפניום שר מארקוס, אל ספרד של פראנקו, אל קובה של קאסטרו, אל צ'ילה של פינשושה, אל ישראל של פלאטו ותמיר.

שר המישפטים: הוא התעורר, וחבל...

בעיקבות הלם הנאציזם, כללה בה סעיף שנועד למנוע פעילות נאצית.

אבל המחשבה של מר תמיר אינה מובילה בכיוון כזה. בוודאי שלא. סעיף כזה עלול היה לדרוך על היבלות של ידידים טובים.

הוא קובע בהצעתו כי לא תירשם מיפלגה השוללת את קיומה, שלמותה וביטחונה של מדינת-ישראל.

סעיף פטריוטי מובהק (וכבר אמר החוגה הכריטי, כי הפטריוטיזם הוא המיפלט האחרון של הנוכח).

בה נבחן אותו לגופו.

אשר אירע המהפך, היו שטענו כי מתה „הרפוב' ליקה הווימאריט“ הישראלית. היו שניבאו שבגין ינתק את ישראל מן העולם השפוי, ויוביל למצה שניה.

שארליך ישברו שביתות ויביא לדיכוי ציבורי-העובדים. שהדמוקרטיה תידרס ותתפרק.

חלפו השבועות והחודשים, והיה נראה כאילו כל הנבואות השחורות התברו. בגין התחבק עם קארטר ועמד להביא את השלום עם אל-סאדאת. ארליך שתה מיץ עם משל, שבת אחים גם יחד. הדמוקרטיה השתוללה.

והנה מסתבר שכל התהליכים פועלים בדיוק כפי שהיו צפויים. רק יותר לאט.

המשאומתן לשלום התנפץ על סלע ארצי-ישראל השלי' מה. יחסי ישראל-ארצות-הברית מתקרבים לקרע הרדי' אסון. בעידוד הממשלה משביתים המעבידים הציבוריים את מיפעלי-היטוד של המדינה, כדי לשבור את ציבור-העובדים. הלאומנות הדתנית החשוכה ביותר כובשת בשקט ובהדרגה את מערכת-החינוך. ברישות-השידור הש' תלטו אנשי ארצי-ישראל השלמה, ועתה מכינים את המכ' שירים לחיסול חוקי של חופש-הביטוי וחופש-ההתאגדות. אין זה מיפגגה שתועבה זו הוכנה בידי אחד משריה שר מיפגגה שקמה כדי לכוונן במדינה את הדמוקרטיה המישפטית, ושמכרה את נשי' מתה לשטן בעבור ארבעה כסאות ערובים.

אין זה מעשה-שטות מאולתר, שהוצא מן השרוול בהיסח-הדעת, כדי לעשות רושם של פעילות.

כל יוזמה חקיקתית אחרת של תמיר יכלה להיות חשודה בכך. אולי ניתן היה להניח לה ליהנות מן הספק, שמה היה כבוד השר עסוק מדי מכדי לחשוב ברצינות על תוכנה.

אכן מדובר בחוק האחד, שעניו דיבר שמוי' אל תמיר עד כוש: חוק המיפגגות.

במשך שנים ארוכות, בכל פעם כאשר נשאר תמיר בלי רעיון וכלי בשרוה, מפני שהחליט לגנוז את בשורתו האחרונה, הוא מילא את החלל בדיבורים על הצורך הדחוף והחיוני בחקיקת חוק-מיפגגות.

אכן, ניתן היה להבין מדבריו כי זהו הדבר האחד שיציל את המדינה מחורבן בטוח. וכי רק בשל רעיון זה עצמו מן הראוי היה לסגור את השילטון העליון במדינה לידיו האמונות של תמיר.

לכן, כל פסוק בהצעת-חוק זו הוא פרי של מחשבה ממושכת. שום דבר בו אינו פרי המיקרה. אפשר להניח בוודאות כי הצעת-חוק זו מבטאת במדויק את אישיותה, השקפתו ומגמתו של השר שמואל תמיר.

י יקרון-היסוד של חופש-ההתאגדות במדינה דמו' קרית אומר כי לכל אדם ולכל קבוצה הזכות הבלתי-מעוררת להקים מיפלגה, כדי להשתתף בחיים המדיניים החוקתיים.

חופש זה אסור שיהיה מוגבל בכל הגבלה שהיא, ועל אחת כמה וכמה לא בהגבלה הנוד' געת לטיב ההשקפה של המיפגגה.

כל הגבלה שהיא, הקובעת שיותר להקים מיפלגה למען מטרה פלוגית אך אסור להקימה למען מטרה אלמונית, נוגדת את עיקרי-העיקרים של הדמוקרטיה ומובילה למישטר טוטאליטרי ימני או שמאלי, פאשיסטי או קומוניסטי; לדמוקרטיה „עממית“, או „אמיתית“, או „מודרכת“.

יש הסבורים כי מותרת בכל זאת הגבלה אחת ויחידה. אם קמה מיפלגה שכל מטרתה היא להרוס את סדר-החיים הדמוקרטי, האם יש להניח לה להשתמש בתהליכים הדמו' קרטיים כדי להגשים מטרה זו? האם לא נוצר כאן פאראדוקס?

העולם הדמוקרטי החליט כי אין להימנע גם מקיומו של פאראדוקס זה. בארצות-הברית לא נאסר קיומה של המיפלגה הקומוניסטית גם בימים החשוכים ביותר של ג'ו' מקיארתי, ומותר גם לניאונאציזם לפעול בכל דרך בלתי-אלומית.

מדוע? מפני שהחור הקטן ביותר בסכר הדמוקרטיה מוכרח להביא, בסופו של דבר, להתמוטטותו.

אם יש איסור כלשהו על פעילות מיפלגתית למען רעיון „פסול“ — מי קובע מה פסול? השילטון כמובן.

והשידון — כל שידון — יתפתה בסופו של דבר לנצל אפשרות זו כדי לסתום את פיה של אופוזיציה בלתי-נוחה.

אם קובע הרוב — הרי כל רוב עלול לנצל זכות זו כדי לרכא את המיעוט. והרי נישמת הדמוקרטיה היא זכותו של המיעוט להתמודד עם הרוב. אותו יקבע בית-המישפט — מי בוחר בבית-המישפט? מי אם לא השילטון, בצורה זו או אחרת? והנה בא שמואל תמיר ומציע חוק הקובע